

SARAVALE

Sediul consiliului local: Saravale nr. 174, telefon 0256/376665, fax 0256/376603

Coordonate:

46°04'13"lat. N;
20°44'14" long. E;

Repere istorice:

-1332-1334 - este consemnată în registrele papale ale episcopiei Cenadului localitatea **Zarafolua**, fiind amintiți și faptul că aici slujeau doi preoți catolici în același timp;

-în hotarul comunei au existat satele Oszkola (aparținând lui **Nicolae Dancu**), Telek și Veresegyz;

-1334 - satul a avut în timp diferite nume: **Zarafola**, **Szarafalu**, **Szaravola**, **Szaravika**, în traducere însemnând „**Satul cu nori**” sau „**Glodeni**”;

-românii au numit așezarea **Sarafola**, denumire folosită și astăzi de cei bătrâni;

-5 octombrie 1446, capitulul (instituție care conducea activitatea unei biserici sau a unei mănăstiri catolice) din Cenad primește plângerea nobililor Franc de Veresegyház, **Dan de Saravale** și a lui Petru, episcopul Cenadului, referitoare la împărțirea satului **Jara**, întemeiat de francezi (sec. al XIII-lea) în apropiere de Sănnicolau Mare;

-1581 - un defter (recensământ) otoman arată localitatea Sarafola ca fiind locuită de familii cu nume românești;

-1748 - localitatea primește un aport de populație din satul Jara;

-11 septembrie 1926 - consiliul comunal hotărăște ca localitatea să primească numele de **Saravale**;

-27 ianuarie 1920 - se naște poetul **Vladimir Ciocov** (d.12.09.1986, la Timișoara);

-15 martie 1929 - se naște **Neboișa Popovici**, prozator și critic literar (d.1997);

-1929 - agricultorii **Ilie Ciobu**, **Dimitrie Cordiș**, **Gingu Terigar** și învățătorul **Gheorghe Dămian** au fost decorați cu Ordinul civil Ferdinand I cu colan, conferit celor care au luptat pentru crearea României Mari;

-1936 - existau în comună școală primară de stat, școală confesională sârbă, grădiniță, cor românesc cu 108 membri, alte trei

coruri mixte, o bibliotecă publică, cooperativă de credit, mai multe bănci (cea mai importantă fiind banca populară „Santinela”), oficiu poștal, stație CFR, post de jandarmi;

-localitatea avea 997 de case și 3 723 de locuitori;

-1968 - satul Saravale este alipit comunei Sănpetru Mare;

-2004 - comuna Saravale a fost reînființată în baza Legii nr. 84 prin desprinderea de comuna Sănpetru Mare;

-martie 2010 - un studiu realizat la Saravale de gazetarul bănățean **Marcel Sămânță** relevă faptul că „între 40 până la 50 la sută din populația comunei este de etnie rromă”, dar în marea ei majoritate românizată;

Populația stabilă la 1 ianuarie 2010 - total: 2 633 de persoane, dintre care:

- masculină = 1 302 de persoane

- feminină = 1 331 de persoane

Numărul locuințelor la 1 ianuarie 2010: 776

Instituții școlare: Școala cu clasele I-VIII; Școala cu clasele I-IV; Grădinița cu program normal;

Instituții sanitare: Cabinet medical; Farmacie umană;

Instituții culturale: Cămin cultural; Bibliotecă (fondată în anul 2005);

Biserici și alte lăcașe de cult: Biserică ortodoxă română (1897); Biserică ortodoxă sârbă (1777); Biserică romano-catolică (1873); Biserică baptistă (1925); Biserici penticostale (două);

Ruga: Ruga românească (21 mai-Sfinții Constantin și Elena), Ruga sârbească (22 mai).

PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI SARAVALE

Petrișor Liviu	primar	Misaraș Dănuț, consilier	PIN
Ilin Doru	viceprimar	Mitrov Drăgan-Drăgutin, consilier	PSD
Balaban Mircea, consilier	PSD	Stoian Sava, consilier	PSD
Borivoi Nicolin, consilier	PSD	Stoiko Ioan, consilier	AUR
Horvath Giura, consilier	AUR	Șirianțu Emilia, consilier	PNȚCD
Ilin Doru, consilier	PNȚCD		

SARAVALE

SEARA-N VALE

Tradiția locului, perpetuată în timp de localnicii de origine română, susține că temelia așezării Saravale a fost pusă de coloniștii romani. În timpul celui de-al doilea război dacic sau imediat după înfrângerea dacilor de către legiunile împăratului Traian, au ajuns într-o bună zi pe malul Mureșului mai mulți veterani romani. Fiind către asfințit, au poposit acolo și, fermecați de apusul soarelui care cădea maiestuos în apele Mureșului, au hotărât a doua zi să se așeze pe acel pământ mănos și să-și întemeieze familii departe de Mama Romă, tocmai la capătul imperiului. Veteranii romani i-ar fi spus locului Saravale („Seara-n vale”) și așa a rămas peste milenii numele primei vetre a satului, cea de azi fiind legată de pârăul Aranca, nu de Mureș.

Aceasta ar putea fi povestea locului. Cert este faptul că Saravale a avut o istorie zbuciumată. În anul 1434, proprietarul așezării ajunge Nicolò Maczedoniai, apoi, în anul 1466 este cumpărată de Ladislau Doczy. Între fetele acestuia are loc un lung proces de partaj al averii între anii 1489-1508, după care întreg satul Saravale ajunge în proprietatea familiei Patocsi. Neamul Patocsi era însă apropiat de Isabella, fiica regelui Poloniei și soția voievodului Ioan Zapolya. Isabella dorea să-l impună pe scaunul Ungariei pe fiul ei, Ioan Sigismund, însă tronul era râvnit și de regele Ferdinand I al Boemiei și Sileziei. În aceste împrejurări, Ferdinand confiscă Saravale și-l dăruie nobililor Ioan și Andrei Liszti. În anul 1529, satul este pustiit de spahii lui Bali beg, iar localnicii români și maghiari părăsesc așezarea. În a doua jumătate a secolului al XVI-lea sunt așezați în Saravale iobagi sârbi care rămân pe moșia familiei Maczedoniai și sub turci. Păstorii sârbi schimbă numele localității din **Szarafalva** în **Saravola**. Apoi, între anii 1723 și 1725, populația sârbă părăsește Saravale. Acum se așază aici mai multe familii de români, urmate de germani veniți din Gottlob și Tomnatic. Apoi, la anul 1801 Saravale e cumpărat de baronul Iosif Alvinczy, care o vinde la 1810 familiilor Marosnémeti și Gyulai.

*Biserica romano -
catolică ctitorită de
familia Gyulai*

PRIMUL POET SÂRB TRADUS ÎN ROMÂNEȘTE

Vladimir Ciocov este considerat unul dintre poeții exponențiali ai literaturii sârbe din Banat, din România. S-a născut la Saravale la 27 ianuarie 1920. A făcut studiul liceale. A fost învățător în comunele Svinîța și Cenei, iar la Liceul Sârb „Dositei Obradovici” din Timișoara a ocupat postul de profesor de sport. A lucrat ca redactor la ziarul „Pravda”, apoi a ajuns redactor șef la revista „Knijevni život” („Viața cărților”). În perioada 1950-1960 a publicat patru volume. Debutul editorial a fost în 1953, cu placheta „Poezii” („Pesme”). Vladimir Ciocov e primul poet sârb cu o carte tradusă în românește („Versuri”, 1964). A publicat douăzeci de

volume de versuri (trei traduse în românește, „Versuri”, „Poemele candorii” și „Neliiniști albe”). A tradus din Tudor Arghezi, „Testament”, ediție bilingvă, 1984. A fost premiat de revista „Knijevni život” pentru volumul „Călătorii lirice”. Premiul Filialei Timișoara a U.S.R. pentru „Povești neterminate” (1970) și premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru volumul „În pas cu mine însumi” (apărut în 1970). Este considerat unul din vârfurile poeziei sârbe din România, alături de Iovan Ciolacovici, Cedomir Milenovici, Ivo Muncian, Slavomir Gvozdenovici ori Liubița Raičici, cu toții scriitori cu reputație solidă nu numai în România, ci și în Serbia. Vladimir Ciocov a trecut la cele veșnice în 12 septembrie 1986 la Timișoara.

